

Arrest

nr. 90 885 van 31 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Kolenmarktstraat 83
1000 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 oktober 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 oktober 2012 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, verklaarde zich vluchteling op 16 maart 2011. Op 30 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij diende een beroep in tegen deze beslissing op 10 april 2012. Het beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op, 24 juli 2012 bij arrest nr. 85 142. Aan verzoekende partij werd een "bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker" betekend op 23 augustus 2012.

1.2. Verzoekende partij diende een tweede asielaanvraag in die niet in overweging werd genomen op 25 oktober 2012. Deze is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten **A.(...) B.(...) D.(...)**
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : **Somalië**
die een asielaanvraag heeft ingediend op 23/10/2012 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 16 maart 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 19 september 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 30 maart 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24 juli 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 23 oktober 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat hij een 'declaration of nationality' en een 'declaration of birth' naar voren brengt, beiden afgegeven door de Somalische ambassade in België waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had dergelijke documenten naar voren te brengen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 27/08/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Met toepassing van artikel 39/82, §§ 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht - onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

2.2.2.1. Het uiterst dringend karakter wordt betwist door de verwerende partij.

2.2.2.2. De bestreden beslissing gaat niet gepaard met een dwangmaatregel. Er werd geen repatriëring voorzien. Evenmin werd een beslissing tot vasthouding genomen. De verwerende partij blijkt niet systematisch na te gaan of de afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten daadwerkelijk worden uitgevoerd, behalve in uitzonderlijke gevallen waarin er een dwangmaatregel aan wordt gekoppeld met het oog op de repatriëring. De verwijzing in de bestreden beslissing, zonder meer, naar een bevel van 27 augustus 2012 volstaat niet om het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

Verzoekende partij betoogt dat de zaak uiterst dringend is aangezien op basis van de bestreden beslissing de asielaanvraag niet in overweging werd genomen, wat inhoudt dat de asielprocedure definitief werd beëindigd. De Raad merkt evenwel op dat het verzoekende partij steeds vrij staat om een volgende asielaanvraag in te dienen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij stelt dat zij geen recht meer heeft op materiële steun als asielzoeker, zodat zij met haar drie kinderen op straat dreigt te belanden, stelt de Raad vast dat verzoekende partij reeds sinds 24 juli 2012, toen haar asielprocedure definitief werd afgesloten bij een arrest van de Raad waarbij de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake haar eerste asielaanvraag werd bevestigd, in wezen geen vaststaand recht op materiële steun meer genoot als asielzoeker (artikel 6 van de wet betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen van 12 januari 2007, hierna: Opvangwet).

Voorts wijst de Raad erop dat vanaf het indienen van een tweede asielaanvraag en volgende asielaanvragen er geen vaststaand recht op materiële steun meer voorhanden is tijdens het onderzoek van de aanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken (artikel 4 Opvangwet). De enkele schorsing van de bestreden beslissing verleent verzoekende partij dan ook geen vaststaand recht op materiële steun en derhalve wordt niet aannemelijk gemaakt dat de gevraagde schorsing enig nuttig effect zal sorteren. Waar zij betoogt dat zij binnen de zeven dagen het land moet verlaten, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op 25 oktober 2012 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing. In deze beslissing wordt vermeld dat verzoekende partij binnen de zeven dagen het grondgebied van België en van de overige in de bestreden beslissing vermelde Staten dient te verlaten. Evenwel diende de verzoeker pas op 29 oktober 2012 een verzoekschrift tot schorsing van de bestreden beslissing in uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze feiten klemmen met de uitermate hoge graad van urgentie die thans aan de zaak wordt toegeschreven.

De Raad wijst erop dat de vereiste dat artikel 43, §1 van het PR RvV strikt nageleefd moet worden en niet als een beperking van het recht op daadwerkelijke rechtsbescherming kan worden gezien. Het staat verzoekende partij immers vrij, waar een vordering tot schorsing wordt verworpen om de loutere reden dat de aangevoerde uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond, *quod in casu*, een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring van dezelfde beslissing in te dienen volgens de gewone procedure (artikel 39/82, § 1 van de Vreemdelingenwet). In het geval dat verzoekende partij zou worden vastgehouden en gerepatrieerd dan laat artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet toe dat verzoeker de Raad vraagt om voorlopige maatregelen te bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waarbij gebruik gemaakt wordt van het mechanisme bepaald in artikel 44 van het PR RvV.

Het bewijs van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering wordt *in casu* niet geleverd. Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS

M.-C. GOETHALS